

Доживљаји Николетине Бурсаћа

Адаптиран и драматизован текст по мотивима из романа

На сцени је старински сто за којим седи крупан момак у војничкој униформи. Крај њега је и војничка торба. У позадини се чују тактови Козарачког кола које се утишава са почетком дијалога.

Николетина: Мајко, (свечано започиње и удара дланом по столу), од сада да знаш - Нема Бога!

Старица (запрепашћено испуштајући дрва која је носила у наручју, али још у нади да није добро чула): Ма, шта ти то рече?

Николетина: Нема Бога, јеси ли чула?

Старица (уплашено и са неверицом): Па откуд то мој синко? Шта ти би?

Николетина: Од вечерас да знаш!

Старица: (*Крсти се и уздише.*): Ма, од кога си то чуо, јадна ти сам ?

Николетина: Чуо сам у чети од комесара, каз'о нам неки дан!

Старица врти главом и као да слути велику невољу.

Старица: Па ко ће нам онда дати драгу кишу кад Бога нема?

Николетина (*набусито*): Неће нико. Шта ће нам киша? Кад се ослободимо, њиве ће се орати карактером. Неће кише ни требати!

Старица (*на први поглед помирљиво, али иронично*): Добро, добро, синко, кад комесар тако вели, заливаћемо карактером и живећемо од карактера... Него, Ниџо, јабуко моја, чувај се кад тамо одеш.

Старица *нежно, брижно и неспретно дотиче сина.*

Николетина (*грубо и измичући се од мајчиног додира*): Ајд' к врагу, мајко, дашта ћу нег' се чувати!

Старица (*једнако забринуто и меко наставља*): Пази се, срећо моја, буди паметан.

Старица опет милује сина по руци. Николетина се мрзовољно отреса.

Николетина: Носи те белај, мајко, та нећу ваљда бити луд, него паметан. Та, шта је теби јутрос?!

Старица (*Не вређа него наставља са нежном бригом.*): Ницо, голубе, нисам те питала какав имате конак тамо где ти будеш?

Николетина (*Најзад сасвим раздражен.*): Вала, мајко, има бена на свијету, али ти си све надмашила! Какав конак?! Ваљда ми неко душек простире!... Легнем на земљу, покријем се небом и ето ти конака!

Старица уплакана опет грли сина и немоћно шапуће.

Старица: Е, јадна ти сам, мили мој, сине...

Николетини је сада жао мајке, не може више да избегава њене нежности него грли и он њу. Крај сцене опет прате тихи тактови Козарачког кола.